

hjem og investere i alt det udstyr og en ADSL-forbindelse. Men hvis nu arbejdsgiveren hjælper dem på vej, så kan det være, at de også bliver begejstrede og dermed bliver en bedre arbejdskraft på deres arbejdsplads i øvrigt til gavn og glæde for dem selv også, vil jeg så mene, men også for arbejdspladsen og for samfundet.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Vi siger tak til ordføreren.

Morten Homann (SF):

Vi har været inde på billedet et par gange i løbet af debatten af de mange vindere i den her ordning. Jeg synes, det er meget tankevækkende, at vi har med en stor dansk virksomhed at gøre, TDC, som med den her annoncekampagne har valgt at illustrere to vindere. Ikke tre vindere, men to vindere, nemlig en arbejdsgiver, som uden at betale en krone ekstra får en medarbejder, som oven i købet er udstyret med bredbåndsforbindelse, og en medarbejder, som sparer i skat. Det er to vindere.

Kl. 15.25

Jeg tror også, at den seneste tids skattedebat har vist, at når de fra TDC's side vælger at afblinde to vindere, så er det ikke, fordi de ikke kender skattesystemets kringelkroge. Så er det faktisk, fordi det er en meget nøjagtig beskrivelse af, hvordan virkeligheden ser ud.

Det illustrerer meget godt problemet med de her ordninger, at man har skabt en situation, hvor arbejdsgiveren og lønmodtageren har en fælles interesse. Men man sender så at sige regningen videre til de øvrige skatteydere. Det er dobbelt uheldigt.

For det første fordi det koster penge, som ellers skulle være brugt til målrettet at skabe it for de folk, som har mest brug for det. Målrettet at skabe sundhed for de folk, som har mest brug for det. Og fordi det skaber en ulighed, for det er ikke alle, som har adgang til de her ordninger.

Det er jo ikke tilfældigt, at det primært er vel-lønnede, og primært er privatansatte, som har glæde af de her ordninger, og som har valgt at bruge dem. Det giver en skævhed. Så det er dobbelt uheldigt, at man har både en skattebetalt ulighed og mistede skatteindtægter på det.

Man kunne bruge de her penge på mange fronter, langt bedre, er det min opfattelse, ved at lave direkte investeringer frem for at give det ad bagdøren til fikse fradrag.

Man kunne bruge pengene, hvis man ville det, til at lette skatten for de laveste indkomster.

Man kunne bruge pengene på at forbedre skoler eller daginstitutioner.

Man kunne investere i bredbånd til alle, herunder til skoler og uddannelsesinstitutioner, hvis det var det, man ville. Eller man kunne vælge at investere i det offentlige sundhedsvæsen i stedet for det, som det her i virkeligheden er, at prøve at investere i at få skabt et marked for privat sundhed.

Den seneste uge har jo meget godt illustreret, hvor succesfuld den strategi er ved dens parallel på hjemmehjælpsområdet, hvor man også fra regeringens side har brugt et ganske stort beløb for at forsøge at løbe et privat marked i gang med meget begrænset held. Det er lykkedes at bruge pengene, men det er ikke lykkedes at forbedre hjemmehjælpen.

Jeg tror også, det her vil vise, at det i høj grad er lykkedes at bruge pengene, ganske mange penge endda, på f.eks. bredbånd. Jeg tror ikke, at det vil lykkes at få udbredt bredbånd noget synderligt.

Så på bundlinjen står, at vi har en ordning med to vindere og en stor taber, som er fællesskabet, som er de øvrige skatteborgere og især de dårligst stillede, som ikke alene må se de her ordninger gå deres næse forbi, men som også må være med til at betale regningen for, at de vellønnede, primært privatansatte, kan få de her gevinster.

På den baggrund skal det ikke være nogen overraskelse, at SF har tænkt sig at stemme for det forslag til vedtagelse, som vi selv er medfor-slagsstiller til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse først finde sted i morgen.